

דוד צרי

להפרד לשלום

שְׁלַח יְדֵי בְּשִׁלוּמֵי חֶלֶל בְּרִיתוֹ
(תהילים נה, כא).

להפרד מהמקום
להשתחרר מאחריות
לנתק זיקה
לעזוב ברית.

להתיר מוסרות
לפרוק עול
להשחית ארצה
להפר ברית.

להצמד לתקשורת
להלכד בכבלים
להמכר לרשע
לחלל ברית.

ללכת בשרירות
ללכת קרי
ללכת שבי?
נקם ברית?

טבת-שבט תשנ"ד

טיפה

במפל עז תקלחנה
תתנפצנה בהמון;
אבנים תשחקנה.

בדלף קל תטרודנה
בצינור אסלה.

וכל אחת

אינה

אלא

טיפה

מן הים.

רסיס.

משם באה
להלן היא הולכת
ואיך תדע
לתת דין וחשבון?

תשנ"ב

*

ויש שיר
שהוא תפילת האפיקורס,
בכי התינוק
ששכח את אמו.

רועים

אמת. אתם מגדלים.
עדריים עדריים.
כבשים.
שלש-מאות עדרי צאן
רובצים. נשרכים
אחר גְדוּלָן של כבשים.

גולו האבן!
השקו הצאן!
לכו רצו!

הן אם באמת בתמים
חפצתם לגדל
תלמידי חכמים,
מדוע מלאו מחסי סלעיכם
שפנים שפנים!?

למה זה מעטו מאד
עיזים מגלות דרכים
יעלים מגביהים
לראשי צוקים!?

מדוע יראתם
ולא עליתם בהר
לאמר...?

ארלה הלפרין

עז אפו

אז, היה יושב על הסלע (או יותר נכון, האבן הגדולה), ומשקיף.

על השקיעה האדמומית, החיורינית, זו השולחת קרניה במין השתפכות אין-סוף, השתפכות הזורמת במורדות ההרים הרמים. ואם הזכרתי את ההרים הרמים, שומה עלי לספר לכם עליהם מעט.

אם כן, נסביר, כי נחום היה לומד ומבלה את זמנו, באיזהו מקום, אשר רק הרים סביב לו. שום דבר מלבד להרים לא היה שם. הרים גבוהים ונמוכים, נישאים ושפלים, חדים וגם מתעגלים, ירוקים אף חומים. הרים, הרים, הרים לבלי סוף, לכל עבר, להיכן שתפנה את מבטך, תפגושנה עיניך בהרים הללו.

ותמיד, היה מתפלא על סוד קסמם. איך נוצרו, היה שואל את עצמו; ומיד, בחטף, מבטל מחשבה זאת באומרו, מה לי לדון בשאלות ממין זה, והרי אין לכך משמעות!

ובכל זאת, שאלה זו היתה חוזרת אליו תמיד, ומטרידה אותו, ומעצבנת אותו, כן, בפירוש מעצבנת.

עתים, היה הולך לטייל בהרים. הולך אמרתי? טוב, אז טעיתי. ליתר דיוק, הוא היה רץ לטייל בהרים.

ובכלל, תמיד היה רץ. לכל מקום ובכל זמן. ממהר, פזיז ועסוק. והרי, אין זמנו בידו, היה אומר לחבריו (המעטים), הזמן בורח, כן, בורח!!

באותו היום, עליו נסוב סיפורנו המיותר, קם נחום, חדור באותה רוח קרב אשר אפיינה אותו תמיד, ופנה אל ההרים. רגל רודפת רגל, נתקלת באבנים, מתגפפת בקוצים, נדקרת ונשרטת, ושוב רגל רודפת רגל, מהר, מהר, נו, קדימה נחום!

כשהגיע לאן שהגיע (וזאת לא אגלה לכם, שאם כן, אבטל את סוד הלבדיות), נעמד נחום המתנשף, כשאגלי זיעה ניגרים מעל מצחו, ובעצם, מעל כל גופו, והתחיל לעשות את אשר עשה (וגם זאת לא אוכל, קוראי היקרים, לגלות לכם, שאם אגלה, שוב אהרוס את סוד הלבד, ומוטב שתהפך שלייתי על פני ולא אעשה זאת).

באותו הבוקר, בשעה שעדיין נחו ערפילי שחר בעמק, שולחים שבילי אדווה מימית לכל עבר, אשר למגעה יכולת לחוש את נשמת הבריאה, קם גם איברהים מעל רבצו, רבץ הקש, ופנה לו

לעבודתו.

איברהים, אשר אהלו שכן במרחק קטן ממקום תזיתו של נחום, התמתח קלות, במין עדינות שברירית, כאילו חשש לסדוק משהו או מישהו, ואחר פנה אל עבר שקתות המים, כדי לחבר את פניו עם המים הקרים, הזכים; אלה, אשר רק אתמול העלם בדליים, אשר הונחו על עורפו למוד הסבל, מן המעיין השוכן למרגלות אהלו.

ומן ההכרח הוא, שאספר לכם קצת על מעין זה. קצת, כי אלו אספר הרבה, לא יעלה בידי לסיים סיפור זה לעולם. סיפורים אין ספור נקשרו במעיין זה, ונדמה היה, כי לפחות ברקימת סיפורים, היה מעיין זה פורה עד מאוד.

וזאת עליכם לדעת: מים רבים, לא נבעו ממנו. זרזיף דק מזדחל, מתפתל בילות לאבנים החלקלקות מרוב שנים, היה בוקע מבין שפתי המעיין. כחוט דק, הנמשך מן המטווה אשר לאחת מנשותיו של איברהים, היה זרם המים הולך לו במורד ההר. כה דק היה, עד שבמקומות מסויימים היה נעלם לעין רואה, וממשיך לו בזרימתו הנחשית, העקלתונית, בינות לאבנים ומתחת לפני האדמה הנושאת אותן ואת רגלי איברהים, וגם את אלו של נחום, בסופו של דבר.

את המעיין, עין רוג'ע קראו לו וזהו שמו, גילה סבו של איברהים, השיח' סלים. ומאז, משפחתו של איברהים, אשר עליה אספר לכם בהמשך, קבעה את אהליה בסמוך אליו, וממנו חייה. כשהחליט שיח' סלים לקבוע את מקומו בסמוך למעיין, תמהו הכל על כך -

"בשם כל אבותינו ובשם הנביא", טען אביו של איברהים, כמאל, "איך נוכל לחיות ממעיין כל כך קטן?" אך סלים, השיח' שבע-הימים, לא שעה אל טענותיהם של בניו, והחליט לקבוע את מקומה של משפחתו דווקא שם. ומאז, הם לא אזו משם. הם טיפחו את המקום, שלא כמנהג אחיהם הבדווים, ועשו אותו לגן-עדן באמצע המדבר. סלים הורה להם לבנות, קודם כל, בריכת אגירה בעמק הקטן, במקום אליו התנקזה זרימת (או זחילת, ליתר דיוק) המים מן המעיין. והם בנו. ואכן, בסופו של דבר, נאגרו מים רבים, וכמעט עלו על גדותם, כלומר על גדות שפת הבריכה, והם נאלצו להגביהה. והמים המשיכו לזרום, לאט לאט, במין טיפטוף, והמים עלו שוב ושוב.

הבה, ברשותכם, נחזור לאיברהים הנטוש, ולאותו היום.

בשעה שנערכה הפגישה בין פניו של איברהים למי המעיין הקרים, נזרקה צמרמורת בכל גופו של איברהים. מין רעדה כזו, נעימה, כרעידה המלווה את האדם בשעת תאוותו. ריגוש, ליטוף, מגע רך, כמגעה של קטיפה כחלחלה, אשר את טעמה לא טעם איברהים מעולם.

אחר-כך, וזאת ברצוני לספר לכם, התחיל איברהים את יומו. ראשית-כל, הוא ניגש אל דיר העיזים, ועננה קלה מלווה את צעדיו, המדודים, האיטיים, הרוגעים, השלווים. בפתח הדיר היו הדליים, אשר בהם היה אוגר את החלב, הצח, הלבנבן, הקצפני; היוצא במין זרם עז מדדי העיזים, שכה שונה היה מזרם המים במעיין, עד אשר לא היה יכול איברהים להבין, כיצד שני אלו, המים והחלב, לנוזלים יחשבו.

לאחר שגמר איברהים לחלוב את העיזים, לקח הוא את דליי החלב לפתח אוהל הנשים, שהרי מתפקידן הוא להכין את ארוחת הבוקר, למשפחה כולה. ומאחר וידע, כי זמן רב ייקח עד שיגמרו הן לבצע מלאכה זו, בשל דלות שכלן ורפיון מוחן, החליט איברהים לסור אל השדה, זה אשר מעבר להר, בגיא הסמוך, ולפוש שם קימעה.

ואכן, כך עשה.

וכשהיה הולך, או ליתר דיוק - זוחל, גמלוני משהו, היה רואה את נחום מתקרב, מן העבר השני, למולו.

ונחום זה, כה מהר היה הולך,

שוב ושוב, רגל רודפת רגל, כמעט נופל, מסתבך ברגליו, רץ, הולך, רץ, הולך, ולסירוגין אף רץ מהר יותר, יותר. קדימה, קדימה! נו כבר, זוז, זוז, זוז, זוז, זוז, יותר, פוזז יותר, כך, בחטף, קדימה, ושוב קדימה!!

ואיברהים, מצידו, נדהם היה. מעולם לא ראה אדם ממהר כל-כך. לאן? למה? איך?

דומה היה עליו נחום כחיה פצועה, בשעת מנוסתה מפני אויבה, המשחר לטרף. בפניו ניכרו אותם סימנים של פחד, הניכרים בפניה של הנרדפת; פנים מיוסרות, מרוטות, רטושות. וגם, גם, מתוחות.

כך שאל איברהים את עצמו, והיה נדהם. נדהם.

ונחום מצידו, המשיך והמשיך, עוד ועוד, קדימה!

ופתאום, עצר. נעמד. פתאום. כך סתם. כן.

עמד איברהים והביט. הבה נראה, אמר לעצמו, מה יעשה ההלך הזה עתה, לאחר שהגיע אל מקומו.

וההלך, כלומר - נחום, כאילו בשביל להרגיז, או סתם לעצבן, לעצבן, כן, לא עשה כלום. כלום. זאת אומרת, לא ממש

כלום. הוא התחיל להתנועע בקצביות מופרעת, רגע כך ורגע כך.

נד-נד, נד-נד, רד עלה, עלה ורד.

ואיברהים, נדהם היה. נדהם.

ונחום, המשיך לנוע, מכאן לשם, קדימה, אחורה, ימינה ושמאלה, מעלה ומטה. וגם בידיו היה מנפנף, לכל עבר, כמנסה להכות את האויר, או את מי שחשב לנמצא בסמוך לו, או אולי אפילו בתוכו.

ואיברהים היה נדהם. בשקט.

והרעש! אוי הרעש!! הוא צווח, שוב ושוב, באותה שפה בלתי מובנת, צעק ויילל, עד לב השמים.

ואוזניו של איברהים חישבו להתפקע. ידיו נעו, במהירות לשם שינוי, אל עבר אפרכסותיו. לסותמן רצה, כדי שלא יגיעו הדי קולו העצבני של נחום עדי-עור-תופו.

ונחום בשלו. מתנועע ומתנווד, נע וזע, ללא הרף, לכאן ולשם, לשם ולכאן.

ומי המעיין, שבהר אשר מעבר לגיא, המשיכו לזרום. לאט לאט, אבל בטוח.

ונחום המשיך לצרוח, ולנפנף, מהר מהר.

המים, מן הסתם, ממשיכים לזרום עד היום.

ור' נחום, אשר מצא לו משכן של קבע בבית חולי-הנפש 'כפר-מרגוע', עדיין ממשיך לצעוק, ולנפנף, לצעוק ולנפנף, לצעוק ולנפנף, כך, בעצבנות, בעצבנות.

ואיברהים?

הא, איברהים. הוא עדיין משכים קום בבוקר, וניגש להפגיש את פניו עם המים, מן המעיין. ושוב, נזרקת בו אותה צמרמורת, עדינה ונעימה, לטפנית כקטיפה, שאת טעמה עוד לא טעם.

ומדי פעם, הוא שב ומטייל לו בהרים, לאט, בשקט, וכל פרח לו אוצר, וכל עשב מטמון. וכאשר הוא מגיע אל המקום בו פגש, בפעם הראשונה, אך גם האחרונה, את ר' נחום, זה העצבן, הוא תוהה -

היכן הוא?

האם התפוצץ???

האם התפרק???

האם התרסק???

דוד צרי

עז

מגדל עז שם הי
 בו ירוץ צדיק
 ונשגב
 (משלי י"ח, י)

מדוע
 עז אפך?
 מדוע קשה ערפך?

ותהי משכיל לבני קרח
 לבני שלג וקפאון.

ותלעג
 לקול הטובע
 לזועק בכאבו.

תגחך
 על ייסורי המתלבט,
 הצער,
 הבדידות,
 הכיסופים.
 על השמחה הפורצת.

האם את השלמות
 גילית
 במעיין
 אשר כמעט יבשי
 האם בעדינות
 השברירית
 מצאת מנוחה?

ואני
 בה' אצפה
 אוחילה לא־לוהי ישעי!

ואשפוך שיחי
 לפני עוזי ומעוזי

ואפזז
 ואכרכר
 לפני ה'
 בכל עז!